



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 286/08-64

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. septembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. A. F., CSc., T., zastúpenej advokátom JUDr. K. Š., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva podľa čl. 13 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 2 ods. 3 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd v spojení s čl. 152 ods. 4 a čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkami Krajského súdu v Trnave sp. zn. 34 Sd 19/2007 z 27. júna 2007 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 So 173/2007 z 22. februára 2008 a takto

**r o z h o d o l :**

Sťažnosť Ing. A. F., CSc., o d m i e t a .

## Odôvodnenie:

### I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. mája 2008 doručená sťažnosť Ing. A. F., CSc. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva podľa čl. 13 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 3 a čl. 2 ods. 2 ústavy, práv podľa čl. 2 ods. 2 ústavy a čl. 2 ods. 2 listiny v spojení s čl. 152 ods. 4 a čl. 144 ústavy a základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 47 ods. 2 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 34 Sd 19/2007 z 27. júna 2007 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 So 173/2007 z 22. februára 2008 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

Z obsahu sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka 26. septembra 2006 podala žiadosť S. (ďalej len „S.“) o zastavenie výplaty predčasného starobného dôchodku *„počnúc pomernou časťou dôchodkovej dávky prislúchajúcej od 16. decembra 2006“*.

S. jej žiadosti nevyhovela oznámením z 30. októbra 2006 a podmienila to až do konečného rozhodnutia najvyššieho súdu v inom spore so sťažovateľkou o výšku dávky, ktorý však podľa nej s jej žiadosťou vôbec nesúvisel.

Sťažovateľka sa preto podaním z 5. novembra 2006 podľa zákona č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach (ďalej len „zákon o sťažnostiach“) domáhala ochrany svojich práv a upozornila S. *„na porušenie právnych predpisov, najmä antidiskriminačných*

*ustanovení Ústavy Slovenskej republiky...“*, a na skutočnosť, že postupom žalovanej *„došlo k ohrozeniu základných práv sťažovateľky v zmysle čl. 39 ods. 1 ústavy...“*.

S. pri vybavovaní sťažnosti sťažovateľky nepostupovala podľa zákona o sťažnostiach, pričom vydala rozhodnutie zo 6. decembra 2006, ktorým rozhodla o zamietnutí jej žiadosti o zastavenie výplaty dôchodkovej dávky od 16. decembra 2006 a svoj postup *„zdôvodnila odvolávajúc sa na ustanovenie § 112 ods. 4 zákona o sociálnom poistení tým, že v prípade sťažovateľky údajne nedošlo k zmene skutočností rozhodujúcich na nárok na výplatu dôchodkovej dávky...“*.

Podľa sťažovateľky z ustanovenia *„§ 112 ods. 4, je zrejmé, že na základe žiadosti o zastavenie výplaty dávky došlo k zastaveniu výplaty dávky od 16. 12. 2006 ex lége...“*.

Aj keď sa sťažovateľka domnievala, že akt S. zo 6. decembra 2006 nie je rozhodnutím, napriek tomu podala proti nemu odvolanie 28. decembra 2006, ktoré neskôr doplnila 11. januára 2007, v ktorom namietala jej nezákonný a protiústavný postup.

S. vec predložila 12. februára 2007 na rozhodnutie krajskému súdu, pričom si podľa nej nesplnila *„svoju poučovaciu povinnosť voči sťažovateľke, ktorú jej ukladá zákon o sociálnom poistení aj ústava“*.

Dňa 25. marca 2007 požiadala sťažovateľka krajský súd, aby preskúmal rozhodnutie S. zo 6. decembra 2006 a *„žiadala, aby súd zrušil rozhodnutie zo dňa 6. 12. 2006 a oznámenie - rozhodnutie zo dňa 30. 10. 2006 ako nulitné akty... Vyjadrila sa tiež, že trvá na zastavení výplaty dávky v zmysle žiadosti zo dňa 22. 9. 2006, t. j. od 16. 12. 2006. Sťažovateľke, ktorá nebola zastúpená advokátom, v tom čase nebolo známe, aký postup v prípade nulitných aktov (tzv. paaktov), ktoré vydala žalovaná dňa 30. 10. 2006 a 6. 12. 2006, bolo potrebné uplatniť, keďže priamo zo zákona o sociálnom poistení, resp. z OSP takýto postup nevyplýva...“*.

Na pojednávaní 27. júna 2007 krajský súd preskúmaval tento nulitný akt podľa § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, pretože podľa sťažovateľky je „*takýto procesný postup je zo zákona vylúčený, keďže nejde o rozhodnutie podľa § 220 vo väzbe na § 179 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona o sociálnom poistení, ktoré podlieha preskúmaniu súdom podľa § 250l a nasl. OSP*“.

Krajský súd následne zrušil rozhodnutie S. zo 6. decembra 2006, pretože „*nie je v súlade so zákonom*“ a vrátil ho žalovanej na ďalšie konanie.

Proti rozsudku krajského súdu sa odvolala S. 30. júla 2007 a sťažovateľka 5. augusta 2007.

Krajský súd preskúmaval postup S., vrátil jej vec na ďalšie konanie a pripustil možnosť podať proti svojmu rozhodnutiu odvolanie.

Krajský súd bol podľa názoru sťažovateľky «*povinný nulitný akt žalovanej zrušiť v konaní podľa § 247 ods. 1 OSP, avšak nebol oprávnený vrátiť ho na ďalšie konanie podľa § 250q ods. 2 OSP, t. j. na vydanie nového nulitného aktu. Dňa 22. 2. 2008 vyhlásil Najvyšší súd SR rozsudok v odvolacom konaní pod sp. zn. 4So/173/2007. Na vyhlásení tohto rozsudku bola sťažovateľka osobne prítomná. (Zápisnica z vyhlásenia rozsudku obsahuje v tomto smere nepravdivý údaj o neprítomnosti sťažovateľky).* Najvyšší súd SR potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 OSP z dôvodu, že sa stotožnil s názorom krajského súdu, že žalovaná rozhodla v rozpore so zákonom... Podľa názoru Najvyššieho súdu SR, ako súdu odvolacieho, rozhodnutie žalovanej bolo vydané podľa § 179 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona o sociálnom poistení ako „*rozhodnutie o dávkach*“. Odvolací súd vyjadril právny názor, že žiadosť zo dňa 16. 12. 2006, z ktorej vyplýva úmysel sťažovateľky nepoberaním dávky si zabezpečiť jej zvýšenie podľa § 68 ods. 3 zákona o sociálnom poistení je potrebné považovať za skutočnosť, rozhodujúcou na nárok na výplatu dávky, a teda žalovaná bola povinná výplatu predčasného starobného dôchodku podľa § 112 ods. 4 zákona o sociálnom poistení zastaviť. Žalovaná postupovala nesprávne, keď výplatu dávky nezastavila na základe prvej

žiadosti sťažovateľky, ani neskôr. Ďalej sa súd vyjadril v tom zmysle, že ak výplata dávky nebola zastavená, poberateľ dávky je oprávnený, ale nie povinný preberať splátky dôchodku. Najvyšší súd SR uložil povinnosť žalovanej „v ďalšom konaní rozhodnúť o žiadosti sťažovateľky o zastavenie výplaty predčasného starobného dôchodku od 22. 12. 2006 „znovu“, pričom je viazaná právnym názorom súdu (v tomto prípade, zrejme, krajského súdu)...».

Sťažovateľka v ďalšej časti podrobne konkretizuje, v čom vidí namietané porušenie označených práv, a v súvislosti s tým okrem iného uvádza svoj právny názor, ako mali všeobecné súdy postupovať pri riešení jej záležitosti.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd jej sťažnosť prijal na ďalšie konanie a vydal tento nález:

1. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 22. februára 2008 pod sp. zn. 4 So 173/2007 a Krajský súd v Trnave rozsudkom pod sp. zn. 34 Sd/19/2007 porušili základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd v spojení s čl. 2 ods. 2 Listiny; porušili ľudské právo sťažovateľky na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Ďalej porušili základné právo podľa čl. 13 ods. 2 ústavy, podľa ktorého medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom, v spojení s čl. 2 ods. 3 a čl. 2 ods. 2 ústavy; a ústavné právo sťažovateľky vyplývajúce z článku 2 ods. 2 Ústavy SR a čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, v spojení s čl. 152 ods. 4 a čl. 144 ústavy. Krajský súd v Trnave porušil aj základné právo sťažovateľky na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 47 ods. 2 ústavy.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 22. 2 2008 pod sp. zn. 4 So 173/2007 sa zrušuje.

3. Rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 27. 6. 2007 pod sp. zn. 34 Sd/19/2007 zo dňa 27. 6. 2007 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

4. Sťažovateľke sa priznáva náhrada trov konania.

*5. Sťažovateľke sa priznáva finančné zadosťučinenie v hodnote 5. 000 EUR vzhľadom na pocit bezmocnosti a ujmu, ktorú utrpela v dôsledku šikanózneho výkonu práva súdmi, a absolútnej straty dôvery v systém všeobecného súdnictva v SR. “*

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06).

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskom súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5

ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

*1. Pokiaľ sťažovateľka predmetnou sťažnosťou napadla rozsudok krajského súdu sp. zn. 34 Sd 19/2007 z 27. júna 2007, ústavný súd vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, nemá právomoc preskúmať postup a rozhodnutie krajského súdu, pretože jeho rozhodnutie preskúmal najvyšší súd v dôsledku odvolania účastníkov konania. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.*

2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 So 173/2007 z 22. februára 2008

Zo sťažnosti a z písomností k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka podala proti označenému rozsudku krajského súdu, ktorým bolo zrušené (podľa sťažovateľky nulitné rozhodnutie S. č. 5252203740 zo 6. decembra 2006) odvolanie. O jej odvolaní rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4 So 173/2007 z 22. februára 2008 tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil. Uvedený rozsudok bol sťažovateľke doručený 14. marca 2008.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy (podobne čl. 2 ods. 2 listiny, pozn.) štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 2 ods. 3 ústavy každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

Podľa čl. 13 ods. 2 ústavy medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom.

Podľa čl. 144 ods. 1 ústavy sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

Podľa čl. 144 ods. 2 ústavy ak sa súd domnieva, že iný všeobecne záväzný právny predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie, ktoré sa týka prejednávanej veci, odporuje ústave, ústavnému zákonu, medzinárodnej zmluve podľa čl. 7 ods. 5 alebo zákonu, konanie preruší a podá návrh na začatie konania na základe čl. 125 ods. 1. Právny názor ústavného súdu obsiahnutý v rozhodnutí je pre súd záväzný.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (podobne aj čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom. Všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (III. ÚS 206/03, II. ÚS 77/04). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 201/03, II. ÚS 144/05, IV. ÚS 100/04, IV. ÚS 42/06).

Podľa názoru ústavného súdu preto namietanie nesprávnosti a nezákonnosti rozhodnutia najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu nemôže byť samo osebe dôvodom na namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Najvyšší súd neodmietol sťažovateľke poskytnutie súdnej ochrany, vecou sa zaoberal a rozhodol o nej napokon v jej prospech, keď rozhodnutie S. zrušil. V danej veci sa vec nachádza opätovne v štádiu, keď musí rozhodnúť vo veci S., ktorá má konať už v súlade s názorom odvolacieho súdu.

Preto ústavný súd nevidí v tvrdeniach sťažovateľky žiadnu takú okolnosť alebo dôvod, pre ktorý by jej vyjadrenia mali svoje opodstatnenia.

Ústavný súd v uvedenej súvislosti ďalej poznamenáva, že posúdiť zákonnosť rozhodnutia S. [ak navyše sťažovateľka tvrdila v odôvodnení sťažnosti, že postupom S. boli porušené jej základné práva (napr. aj podľa čl. 39 ods. 1 ústavy)] je zásadne príslušný všeobecný (správny) súd, ktorý musí preskúmať takéto rozhodnutie, pretože to vyplýva aj z čl. 46 ods. 2 ústavy. Skutočnosť, že sťažovateľka zastáva iný právny názor ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže sama osebe viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti

alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojim vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu (v tomto prípade napr. Občianskeho súdneho poriadku a zákona o sociálnom poistení) najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02). Podľa ústavného súdu však rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 So 173/2007 z 22. februára 2008 o zrušení rozhodnutia S. a vrátení veci na ďalšie konanie takéto nedostatky nevykazuje, obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, aj keď sťažovateľka má na vec odlišný právny názor. Ústavný súd napokon dodáva, že posúdenie predmetnej otázky súvisí s otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľkou označených práv.

Ústavný súd na záver po preskúmaní rozhodnutia najvyššieho súdu poznamenáva, že dôvody rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 So 173/2007 z 22. februára 2008 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných procesných noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle a konštatuje predovšetkým nezákonný postup S. (ktorý je aj podstatou sťažnosti sťažovateľky) a tieto závery ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03).

Kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie tvrdenej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľky zdôvodňujúcu porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a tiež ďalších práv, ktorých porušenie sa namieta, ako nedostatočnú a nelogickú na to, aby na jej

základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie zistiť a preskúmať spojitosť medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nie je v takej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj preto, že toto porušenie sa nedá vyvodiť iba z určitého výkladu a aplikácie procesných noriem upravujúcich postup správnych súdov v opravných konaniach (podobne aj I. ÚS 66/98, II. ÚS 811/00).

Sťažovateľka namietala porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a čl. 6 ods. 1 dohovoru) výslovne v spojitosti s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy (podobne čl. 2 ods. 2 listiny). V konaní o sťažnosti je ústavný súd oprávnený rozhodovať o porušení označených základných práv a slobôd, ale ak dôjde k odmietnutiu sťažnosti z dôvodov, ktoré sú uvedené v tomto rozhodnutí ústavného súdu, znamená to, že o námietke porušenia čl. 1 ods. 1 ústavy vôbec netreba rozhodovať (II. ÚS 16/05). Podobné závery možno prijať aj vo vzťahu k označenému čl. 2 ods. 2 ústavy, ktorého porušenie sťažovateľka namieta.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2008